

[Landbrugsministeren.]

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget og håber på enig tilslutning til ordningen som sædvanlig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Carl Petersen: Da der er fremsat ønske om udvalgsbehandling, foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om et levnedsmiddelinstitut m. m. [af Poul Claussen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3533, fremsættelsen i tidenden sp. 4112).

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Det foreliggende lovforslag svarer ret nøje til de ændringsforslag, som i en betænkning af 16. april 1959 blev stillet af et mindretal i det folketingsudvalg, der i folketingsåret 1958-59 behandlede forslaget til lov om et levnedsmiddelinstitut m. m. Det vigtigste punkt i lovforslaget går ud på af levnedsmiddelinstituttet at udskyde den afdeling, som skal beskæftige sig med levnedsmiddeltoksikologiske undersøgelser. Baggrunden for lovforslaget er, at forslagsstillerne mener, at disse undersøgelser mere hensigtsmæssigt og med økonomisk fordel kan henlægges til landbohøjskolen.

Jeg vil her i første række henlede opmærksomheden på mine udtalelser under tredje behandling af forslaget til lov om et levnedsmiddelinstitut m. m. den 20. maj 1959 — folketingets forhandlinger 1958-59 sp.

4828-4833. Jeg har allerede dengang redegjort for, at de levnedsmiddeltoksikologiske undersøgelser ikke kan henlægges til andre bestående institutioner uden betydelige udvidelser af disse institutioners lokaler og personale m. v. Jeg skal yderligere her knytte nogle bemærkninger til det nu foreliggende lovforslag.

Man har fra forslagsstillernes side fremhævet, at mangelen på særligt uddannede videnskabsmænd kunne tilsige, at instituttet for levnedsmiddeltoksikologi blev henlagt til landbohøjskolen. Så vidt jeg kan skønne, må lederen af levnedsmiddeltoksikologiske undersøgelser imidlertid være en videnskabsmand, der har netop dette arbejde som hovedopgave. Han kan altså ikke gå ind i højskolens almindelige arbejde som lærer for studenterne med forelæsningspligt m. m., afprøvning af veterinære lægemidler o. s. v., således som professoren i farmakologi og toksikologi nu gør det.

Vi kan altså ikke på en forsvarlig måde spare den ledende videnskabsmand på det institut, forslagsstillerne ønsker fjernet fra levnedsmiddelinstituttet.

Jeg skal i den anledning pege på, at en sådan løsning alle andre steder anses for uhensigtsmæssig, idet man ikke har fulgt denne fremgangsmåde hverken i Sverige, Holland eller USA, hvor de pågældende institutioner er organiseret som selvstændige institutioner, der er direkte ansvarlige over for de højeste sundhedsmyndigheder.

Heller ikke efter de sagkyndiges opfattelse er den af forslagsstillerne foreslåede fremgangsmåde den rette. Det er nemlig i betænkningen af 1955 om levnedsmiddelinstituttet (side 16) udtrykkelig fremhævet, at det i første række vil være det toksikologiske laboratoriums opgave at gennemføre de toksikologiske forskningsopgaver, der af det offentlige — i praksis sundhedsstyrelsen — stilles til laboratoriet. I betænkningen (side 17) hedder det endvidere, at det toksikologiske laboratorium bør oprettes som en særlig selvstændig institution under indenrigsministeriet til bistand for